

Judit Varga

Thoughts on the 70th anniversary of the Schuman Declaration.

The declaration leading to the creation of European integration, published 70 years ago and etched with the name of the French Foreign Minister Robert Schuman, outlined a pragmatic solution addressing the catastrophe caused by World War II. The aim was to avoid another European war by bringing coal and steel production - essential for armaments - under the control of a supranational organization. Peace was therefore not brought about by the acceptance of conditions imposed by the stronger party, but by European cooperation based on the equality of the Member States, which has also become a success story worldwide.

According to a popular analogy, European integration is a bicycle that has to be ridden continuously, otherwise it will overturn. This concept set the political agenda, marking the continuous expansion and deepening of integration in response to all troubles and crises. We have, however, reached a point where it is no longer enough to ride a bicycle for ourselves, but we also need to ask where we want to go with it, to ask what is the purpose of integration. *Quo vadis Europa?* is more relevant today than ever. The series of crises of recent years (the economic crisis of 2008, the security crisis in our eastern neighbourhood, the migration crisis of 2015, and then the integration crisis generated by Brexit) have fundamentally shaken the European Union. It has become clear that reform is needed. The European Commission planned to launch a joint cogitation on the future of the EU on Europe Day on 9 May this year. But in this situation our world has been hit by another global crisis: the pandemic caused by the Covid-19 virus.

Most people are preoccupied with defence against the invisible enemy, but there are also voices which are not interested in teaming up but in pulling apart. They are trying to force their own worldview on those who think differently, while constantly referring to the common values of the Union.

But what are the common values? For Robert Schuman, these were Christian roots and democracy. We are well aware that the reference to Christian spirituality has long been abandoned in the institutions of the European Union in the name of political correctness. The EU's politically correct slogan ("unity in diversity") should reflect the principle of equality between Member States and respect their national identities. Instead, what we experience more and more is that the practice of qualified majority voting deviates from the principles.

The EU mainstream does not like diversity.

On the part of the Union, the word 'nation' appears at most in the expression 'supranational'. Democracy and the rule of law are values enshrined in the Treaties, but recent years have shown that, contrary to their original foundations, the EU has tried to use them as a political weapon to marginalize national interests. It is important to emphasize that according to Article 2 of the TEU, there is no hierarchy between the values. Democracy and the rule of law are core values set at the same level as another issue which cannot even be heard from the Union. Namely, the protection of the rights of persons belonging to national minorities. The citizens of the Union

have spoken out against this situation, using the only means available to us: the European Citizens' Initiative.

Can we talk about real EU core values that provide a solid basis for European cooperation? Or, in the absence of these, should we allow room for a pervasive globalist approach in Europe? For the globalist-federalist forces, the main value is to further deepen integration and raise new national powers to the supranational level, thus riding the bicycle further. They hope that, thanks to the EU, the nation-state level will sooner or later melt away.

Yet *“Europe cannot (...) be integrated simply by creating a common structure. Concrete achievements are needed, but above all real solidarity”* - as already stated in the Schuman Declaration.

The European Union can only become a success story again if it is able to properly synthesize the national interests of the Member States. Recently, it has been shown that efforts to the contrary are causing serious political upheavals in the integration that has now become “rootless”.

What is needed for the European Union to continue to be successful? In my opinion, there is no point in starting an endless debate on whether we are moving towards political union. It would be worth getting off this imaginary bike, propping it up, and thinking about where we've gotten so far. European integration has always been a political project based on national interests, so it would be worth moving along.

We need not more, but a better Europe. This requires strong Member States. Deepening integration cannot be an end in itself, it should only be extended to areas that are accepted by all EU Member States. A key question is whether the 27 can agree on core values and mutually respect each other. After a world on fire, Schuman and the founding fathers realized that demonizing the opponent and thereby weakening his will could not lead to real cooperation. Successful and peaceful development can only be achieved through equal treatment of Member States, respect for national specificities and mutual respect. This will give us a chance to see the real problems and provide an effective European solution to them.

Ultimately, this means the success of European integration, with which EU citizens will identify.

Varga Judit

Gondolatok a Schuman-nyilatkozat 70. évfordulóján.

Az európai integráció létrehozásához vezető, 70 évvel ezelőtt közzétett, Robert Schuman francia külügyminiszter nevével fémjelzett nyilatkozat a II. világháború által okozott katasztrófára adott pragmatikus megoldást vázolta fel. A cél egy újabb európai háború elkerülése volt azáltal, hogy a fegyverkezéshez szükséges szén és acéltermelést egy szupranacionális szervezet ellenőrzése alá vonták. A békét tehát nem az erősebb fél által kikényszerített feltételek elfogadtatása hozta meg, hanem a tagállamok egyenlőségén alapuló európai együttműködés, amely világviszonylatban is sikertörténetté vált.

Egy népszerű hasonlat szerint az európai integráció egy olyan kerékpár, amelyet folyamatosan hajtani kell, különben felborul. Ez a koncepció határozta meg a politikai napirendet, amely minden bajra és válságra az integráció folyamatos bővítését és mélyítését jelölte meg válaszul. Elérkeztünk azonban ahhoz a ponthoz, ahol már nem elég a kerékpár önmagáért való hajtása, hanem azt is meg kell kérdezni, hogy hová akarunk eljutni vele, tehát mi a célja az integrációnak. A *Quo vadis Europa?* kérdése ma aktuálisabb, mint valaha. Az elmúlt évek sorozatos válságai (a 2008-as gazdasági válság, a keleti szomszédságunkban tapasztalt biztonsági válság, a 2015-ös migrációs válság, majd pedig a Brexit által generált integrációs válság) alapjaiban rengették meg az Európai Uniót. Egyértelművé vált, hogy reformra van szükség. Az Európai Bizottság tervei szerint idén az Európa-napon, május 9-én vette volna kezdetét az EU jövőjéről való közös gondolkodás. Ebben a helyzetben érte közösségünket egy újabb, globális válság: a Covid-19 vírus miatti világjárvány.

Az emberek többsége a láthatatlan ellenség elleni védekezéssel van elfoglalva, ám vannak olyan hangadók is, akik nem az összefogásban, hanem a széthúzásban érdekeltek. Saját világnézetüket próbálják rákényszeríteni a másként gondolkodókra, miközben egyfolytában az Unió közös értékeire hivatkoznak.

De melyek is a közös értékek? Robert Schuman számára ezek a keresztény gyökerek és a demokrácia voltak. Jól tudjuk, hogy az Európai Unió intézményeiben a politikai korrektség jegyében már jó ideje számúzték a keresztény szellemiségre való utalást is. Az EU politikailag szintén korrekt jelmondatának: („egyesülve a sokféleségben”) tükröznie kellene a tagállamok egyenlőségének és nemzeti identitásuk tiszteletben tartásának elveit. Egyre többször tapasztaljuk azonban, hogy minősített többségi szavazás esetén a gyakorlat eltér az elvektől.

Az EU-s fősodor nem szereti a sokféleséget.

Az Unió részéről a nemzet szó legfeljebb a „nemzetek feletti” kifejezésben jelenik meg. A demokrácia és a jogállamiság a Szerződésekben is rögzített értékek, de az elmúlt évek bebizonyították, hogy az eredeti alapvetésükkel szemben az említett EU-s fősodor a nemzeti

érdekek háttérbe szorítására próbálta azokat politikai fegyverként bevetni. Fontos hangsúlyozni, hogy az EUSZ. 2 cikkében rögzített értékek között nincs hierarchia. A demokrácia és a jogállamiság ugyanolyan szinten rögzített alapértékek, mint az, amiről még csak hallani sem lehet az Unió részéről. Nevezetesen, a nemzeti kisebbségekhez tartozó személyek jogainak a védelme. Ez ellen a helyzet ellen maguk az uniós polgárok is felszólaltak, élve az egyetlen számunkra biztosított eszközzel: az európai polgári kezdeményezéssel.

Beszélhetünk-e vajon olyan valós uniós alapértékekről, amelyek stabil alapot biztosítanak az európai együttműködéshez? Vagy ezek hiányában teret kell engednünk a mindent átható globalista szemléletnek Európában? A globalista-föderalista erők számára a fő érték az integráció további mélyítése és újabb nemzeti hatáskörök szupranacionális szintre emelése, tehát a kerékpár továbbhajtása. Reményeik szerint ugyanis az EU-nak köszönhetően előbb-utóbb felolvad a nemzetállami szint.

Pedig *„Európát nem lehet (...) pusztán valamely közös szerkezet kialakításával integrálni. Konkrét megvalósításokra, de mindenekelőtt a tényleges szolidaritás megteremtésére van szükség.”* – ahogyan azt már a Schuman-nyilatkozat is rögzítette.

Az Európai Unió csak akkor válhat újra sikertörténetté, ha képes megfelelően szintetizálni a tagállamok nemzeti érdekeit. Az elmúlt időszakban bebizonyosodott, hogy az ezzel ellentétes törekvések komoly politikai töréseket okoznak a mára már „gyökerét veszített” integrációban.

Mi szükséges ahhoz, hogy az Európai Unió továbbra is sikeres legyen? Véleményem szerint nincs értelme parttalan vitát kezdeni arról, hogy elmozdulunk-e a politikai unió felé. Érdeemes lenne leszállni erről a képzeletbeli kerékpárról, kitámasztani, és végiggondolni, hogy eddig honnan, hová jutottunk. Az európai integráció mindig is a nemzeti érdekekre épülő politikai projekt volt, tehát ennek mentén lenne érdemes továbbhaladni is.

Nem több, hanem jobb Európára van szükség. Ehhez pedig erős tagállamok kellenek. Az integráció mélyítése nem lehet öncél, azt csak olyan területekre érdemes kiterjeszteni, amelyeket az EU minden tagállama elfogad. Kulcskérdés, hogy a 27-ek egyet tudnak-e érteni az alapvető értékekben, és kölcsönösen tiszteletben tudják-e tartani egymást. Schuman és az alapító atyák egy viláégés után felismerték, hogy az ellenfél démonizálása és ezzel akaratának gyengítése nem vezethet igazi együttműködéshez. A sikeres és békés fejlődést csak a tagállamokkal való egyenlő bánásmód, a nemzeti sajátosságok tisztelete és az egymásra figyelés hozhatja el. Így lesz esélyünk arra, hogy meglássuk a valódi problémákat, és azokra hatékony európai megoldást adjunk.

Végső soron ez jelenti az európai integráció sikerét, amellyel az uniós polgárok is azonosulni fognak.